THE SHEPHERD OF ISRAEL

JULY - AUGUST 1934 — JOSEPH HOFFMAN COHN, Editor of English Department — VOL. XVI. No. 11-12

ABIDING MANY DAYS

Without a Sacrifice

BY CHARLES L. FEINBERG

It requires no keen observation or deep thought to realize that the people of Israel are today without a sacrifice. Does Israel no longer need a sacrifice? Why is she without a sacrifice? Of the three prayers recited by every orthodox Jew daily in the synagogue, the second is called "Minchah" or "offering". It is also a fact that on the night of the Passover the paschal lamb is represented by the shankbone of a lamb. It is still the custom on the eve before the Day of Atonement for every Jewish male to take a rooster and every Jewish women a hen. Then the fowl is lifted above the head of the one holding it while the following words are said: "This is my atonement; this is my commutation; this rooster (or hen) goes to death and I to everlasting life." But, dear Jewish reader, can you say on the basis of God's Word that either the Minchah prayer, or the Passover shankbone, or the Day of Atonement "Kapparah" is a real sacrifice? If they are, then how is it that they do not agree with the two fundamental requirements of a sacrifice? First, why are they not sacrificed in the temple in Jerusalem, the only place that God ever provided for that very purpose? Secondly, why is there no lamb sacrificed? The truth of the matter is, then, dear reader, that

ISRAEL HAS NO SACRIFICE!

But Israel realizes herself that she has no sacrifice by which to come to God. In the Musaph prayer which is recited on the Feast of Passover, the Feast of Weeks, and the Feast of Tabernacles the following is said: "And because of our sins we have been exiled from our country and have been put far from our land and we are not able to go up and appear and worship before Thee, and to perform our duties in the house of Thy choice, in the great and holy house which is called by Thy name, because of the hand which is stretched forth in Thy holy place." So this is the condition of our Jewish people which we admit ourselves, namely: we have sinned and have been exiled from our homeland with the result that we cannot perform the duties in regard to sacrifice and worship; and all this because of "the hand which is stretched forth in the holy place".

LIFE IN THE BLOOD

Do you know why the orthodox Jew realizes his lack of sacrifice? It is because he knows how God declared through Moses in the Torah that the only way for Israel's sins to be forgiven was by the sacrifice which the high priest killed for all the people on the Day of Atonement. Then the high priest went with the blood oi the animal and sprinkled the blood on the mercy seat, thus making atonement for the people. For God had said: "the life of the flesh is in the blood: and I have given it to you upon the altar to make atonement for your souls: for it is the blood that maketh an atonement for the soul." In this way, and in this way only, the sins of the Jewish people were passed over from year to year through the mercy of God. Now when the orthdox Jew is aware of this situation, does he not do well to lament the exile of our people from our land and our temple where the sacrifices were commanded to be offered? He knows there is no other hope of coming to God except by the blood of sacrifice.

A SACRIFICE ONCE FOR ALL

But, dear reader, the orthodox Jew should know, and you ought also to know, that God has provided a way for our Jewish people to come to Him even now. When the Old Testament men of God offered sacrifices to God, they did it with the great sacrifice of the Messiah in view. The offerings under the law satisfied God, because He had in view One upon whom He was to lay the iniquity of us all, One whose soul He was to make an offering for sin. God had in mind His own great Sacrifice, the Messiah of Israel. It is no wonder, then, that God speaks of Him as the Lamb of God which takes away the sin of the world, the Lamb slain from the foundation of the world. Truly when Jesus the Messiah hung there upon the cross bearing the sin and curse of Israel and the world, God was accepting this Sacrifice as a full payment for all the sin of the world. And as Christ was there on the cross we are told that the veil of the temple was torn from the top to the bottom. The holy of holies (kodesh hakodashim) was now open for all to enter directly to God through Jesus who became not only our eternal Sacrifice but is also our great and abiding High Priest. No longer would there be any need for a human high priest to stand ministering for the sins and errors of the people. No more would sacrifices be necessary to make atonement for the people. God's own chosen One had died as a Lamb without spot or blemish to take away once for all and effectively the sins of all.

Do you see now the importance and force of the words of the prophet Hosea when he said by the Spirit of God that Israel would abide many days without a sacrifice? Now is evident the reason why the hand is stretched forth in God's holy place, forbidding the further offering of sacrifices to Him. Dear reader, the alternative applies to you as well as to all our Jewish people; either you accept by faith for your sins God's Sacrifice in Jesus the Messiah or you are hopelessly "without a sacrifice_" and apart from God. Will you acknowledge and receive now the Lamb of God which taketh away the sin of the world? "Behold, now is the accepted time; behold, now is the day of salvation."

BETH SAR SHALOM

Throop Avenue and Walton St.

Brooklyn, N. Y.

OUR MEETINGS

Every Friday — — — — — — — — 8 P. M.
Every Monday — — — — — — — 8 P. M

DON'T GO TO JERUSALEM!

Don't go to Jerusalem! If you value your life, if you value the life of your children, if you have any shred of faith in the Word of God, then, dear Jewish reader, keep out of Jerusalem!

Don't go to Jerusalem! If the Word of God is true (and every real Jew does believe in the very bottom of his heart that the Bible is true) then remember that this very Bible tells us that hell will be let loose in Jerusalem in the last days. Hear what Jeremiah, our prophet, tells us: "Ask ye, now and see whether a man doth travail with child? wherefore do I see every man with his hands on his loins, as a woman in travail, and all faces are turned into paleness? Alas! for that day is great, so that none is like it: it is even the time of Jacob's trouble, but he shall be saved out of it." Jere. 30:6,7.

Don't go to Jerusalem! The prophet Zechariah gives us a terrible picture and a solemn warning when he says, "It shall come to pass, at in all the land, saith the Lord, two parts therein shall be cut off and die; but the third shall be left therein. And I will bring the third part through the fire, and will refine them as silver is refined, and will try them as gold is tried: they shall call on my name, and I will hear them: I will say, It is my people: and they shall say, The Lord is my God." Zech. 13:8,9.

Don't go to Jerusalem! The leaders of the Zionistic movement, as every Jew so

Published Monthly, except bi-monthly during July and August by the American Board of Missions to the Jews, 27 Throop Ave., Brooklyn, N. Y.

sadly knows, are without God, and God is not in all their thoughts; they make bargains and treaties and agreements, with the League of Nations, with Great Britain, with all sorts of peoples, many of them also without God, and many of them who never intend to keep promises that are now being so freely given. Against this terrible mistake God warned us many years ago through our own prophet Jeremiah in Jeremiah 17:5, when he told us, "Curseth be the man that trusted in man, and maketh flesh his arm, and whose heart departeth from the Lord."

Don't go to Jerusalem! The greatest war and the greatest battle that the world ever saw is going to take place just outside of Jerusalem in the valley known as Megiddo. So terrible will be this battle that all the world's scholars and writers who wish to express in the English language the most awful picture of war and of bloodshed, invariably use the expression "The Battle of Armageddon" which in our Hebrew language means the battle of Har-Megiddo. Our great and illustrious former President, Theodore Roosevelt, when we were in the midst of the world war, really thought that was the most terrific struggle of the human race that ever had occurred, and one day in a cyclonic speech, he sounded clarion call to arms and closed his great oration with the dramatic climax, "We stand at Armageddon, and we battle for the Lord!"

Don't go to Jerusalem! Our leaders have forgotten that God told us in Psa. 127:1, "Except the Lord build he house, they labour in vain that build it: except the Lord keep the city, the watchman waketh but in vain." Every Jew knows that if there is any future hope for our people it can only come from God.

What is the answer? Again we turn to our beloved prophet Zechariah and we find that he tells us that two thirds of the Jews shall have been completely wiped out in Jerusalem in that terrible time of Jacob's trouble, the one third will repent in great sorrow of heart, and they will bow their knees to the Lord Jesus Christ, who was crucified for our sins nearly 2000 years ago. Just read what Zechariah says in Zech 12:10, "And I will pour upon the house of David, and upon the inhabitants of Jerusalem, the spirit of grace and of supplications: and they shall look upon me whom they have pierced, and they shall mourn for him, as one mourneth for his only son, and shall be in bitterness for him, as one that is in bitterness for his firstborn."

The answer is, dear Jewish reader, that you shall now turn to the Lord Jesus Christ wherever you are, whether you are in America, in Poland, in England or in any other part of the world, turn to Him now, repent of your sins, and through Him receive now everlasting life, through Him, become now a child of God, born again through His Holy Spirit. Then you will be sure of your eternal salvation and you will be sure for yourself and your family, if your family also will believe, that you know where you are going, when your short span of life is finished here on this earth. You will then not want to go to Jerusalem, and you will not want to go to go through the terrible time of war and bloodshed and suffering, but you will be happy now in this life, and you will also have joy forever in the life to come.

SEEKING AND FINDING

Solomon Deutsch dreamed of a blind man carrying a torch

Solomon Deutsch was born at Temesvar, in Hungary, 1734. Up to his twentieth year he studied scarcely anything but the Talmud at home and in Prague. The Bible was a sealed book to him. He had married, as the custom was then, very young, and had his board and lodging with his father-in-law, so that he could apply all his energies to Talmudic study, till he should be a light in Israel. In 1760 he received from the Grand Rabbi of Moravia, the title of Moreinu or D. D. However, he was not happy; he had read a passage in the Talmud, tract Megillah 24 b, which troubled him. It was this:- "R. Jose said: I was vexed all my life in not being able to understand the prophecy in Deut. 28:29. 'Thou shalt grope at noonday, as the blind gropeth in darkness', until one dark night I met a blind man carrying a burning torch, and asked him, 'What good is that torch to you?' He replied, 'Although I cannot myself see, yet others can see and take care of me that I fall not into a pit or among thorns and briars'." This awakened serious thoughts in Solomon's mind. He felt that he was not even like the blind man, for he had neglected the Word of God in the Old Testament, and as for the New, he, living in a Roman Catholic country, had never heard of it.

GROPING IN THE DARK

So he began to practice penitence by wearing a garment of horsehair over his body, fasting and castigations. At night he often used to weep over his sins, and his wife could not console him. Then she reproached him that he had some secret which he kept from her. To this he replied, "I will confess the truth to you; we must choose another way and get out of the darkness in which we are living, if we wish to escape from hell." He had been already meditating about embracing Christianity, and this he betrayed somewhat by his behaviour, and the result was that he was compelled by the rabbi to divorce his wife. He left his home in 1762, praying on the way for guidance in the name of Jesus. This prayer he records in full in his autobiography. He came to Prague and then to Saxony, studying the Scriptures on the way. Here in "a prominent town" (probably Dresden) he visited the rabbi, and they enjoyed themselves in the discussion of some knotty Talmudic subtleties . On October 24, he read for the first time Isa. 53. and asked the rabbi concerning whom the prophet spoke. Then the rabbi appointed an hour and a private place where he would speak to him about this chapter. When they met together he was astonished to hear the rabbi revealing, as a secret, his belief that the chapter was fulfilled in Jesus of Nazareth.

LIGHT COMES AT LAST

Thence Solomon went to Leipzig, Berlin, Amsterdam, and at last to London, where he was very ill. After his recovery in 1763, he returned to Holland. On his way by ship to Arnheim, he met a Swiss Christian, who took a great fancy to him, and in a conversation expressed a wish that the Lord might enlighten his eyes as He did Rabbi Jechiel Hirschlein who had been baptized at Zurich. In short, after much instruction, Solomon was baptized at Amsterdam, on June 25, 1767, after handing in a written confession of his faith under the title, "Jehovah Glorified through the acknowledgement of the true Messiah Jesus Christ, proved from the writings of the Prophets, Evangelists, and Apostles," consisting of 175 pages, and printed at Amsterdam. He then studied theology and became Pastor at Mydret in 1777, where he laboured faithfully till his death in 1797. His chief literary work was, "Israel's Verlosinge en eeuwige Behoudenis" (Israel's redemption and eternal salvation), in three volumes.

Dear reader, are you groping in the dark as was Solomon Deutsch? There is light, and satisfaction, and happiness for you, if you are really in earnest. Turn to Him who said, "I am the Light of the world," who is none other than the Lord Jesus Christ. Write us for more information. We will gladly help you all we can.

OUR MISSIONS

BROOKLYN, N. Y.

27 Throop Avenue corner Walton Street

REV. LEOPOLD COHN, Superintendent

PHILADELPHIA, PA.

535 Spruce Street

MR. HARRY BURGEN, Missionary

PITTSBURGH, PA.

1603 Center Avenue

REV. JOHN SOLOMON, Missionary

פון א קינד, געבוירען געווארען פון אן "עלמה", לויט ווי ישעיה הנביא האט אונז נביאות געזאגט אין קאפיטעל ז, 14. ווי אויך לויט גאט האט אונז צו וויסען געטון אין בראשית ג, 15 מיט דעם אויסדרוק "זרעה", אז דער משיח מוז זיין נור א זרע האשה. געבוירען ווערען אין בית לחם, אזוי ווי דער נביא מיכה זאגט אונז אין קאפ. ה, און ווערען דאס קרבן פאר אונז אזוי ווי מיר לייענען אין ישעיה קאפיטעל נ"ג.

דיעזער זרע האשה וואס איז געבוירען געווארען דורך דעם "מימרא ד'" איז אויפגעוואקסען און באוויזען אותות ומופתים וואס ניעמאנד האט אירגענד ווען געטהון. ווייל ער איז נישט נור געווען א פשוט'ער בשר ודם זאנדערן אויך דער בן אלהים. ער האט געוואוסט פון דער ערשטער מינוט אן, צו וואסארא צוועק ער איז געקומען אויף דער וועלט. און אם ענדע האט ער זיין לעבען געגעבען אלס א קרבן פאר אונזערע זינד.

ווען נישט די תורה, וואלט אונז קיין אנדערע זאך ניט באוואויגען צו גלויבען אין ישוע המשיח. ווייל צו־וואס דען גלויבען? וואס פעהלט אונז דען אהן איהם? אבער די תורה צייגט אונז אז מיר האבען זיך פארשולדיגט נעגען גאט און דאס טרייבט אונז צו גלויבען אין ישוע המשיח אלס אונזער פודה ומציל פון זינד און מיר ווערען דורך איהם די זרע ברך ד', נישט צוליעב אונזערע מצוות און מעשים טובים, גאט זאגט אין ישעי' ס"ד, 5: "כבגד עדים כל צדקתינו".

מיר קומען אבער צו גאט מיט א צובראכנעם הארץ פאר אונזערע זינד. מיר באקענען די זינד פאר איהם מיט גרויס חרטה און מיר גלויבען אז אין ישוע המשיח האבען מיר כפרת עונות אזוי ווי גאט זאגט אין ישעיה נ"ג: וד' הפגיע בו את עון כלנו". דער הייליגער גואל צדק, ברענגט אונז דאן אריין אין דער משפחה העליונה און מיר האבען דורך אמונה אין איהם חיי עולם אזוי ווי גאט ב"ה זאגט דורך חבקוק הנביא: "וצדיק באמונתו יחיה".

גרויסע אידען

ווער האט דאס נישט געהערט פון רבי'ן ר' אלימלך, דעם "ליזענסקער צדיק"! ער איז געווען בדורו איינער פון די גרעסטע רבי'ס מיט אסאך טויזענדער חסידים וואס האבען תמיד ביי איהם געזוכט א טובה, אן עצה, א ישועה, אז"וו.

אונזער גרויסער איד משה שיף וועמעס בילד מיר שטעלען דא, איז א "חוט המשולש" פון גרויסע רבי'ס. זיין פאטער איז געווען רב, זיין זיידע — א רב, און זיין עלטער זיידע איז געווען יענער גרויסער ליזענסקער רבי, ר' אלימלך.

מיר קאנען זיך לייכט פארשטעלען ווי מ'האט געהאפט אז דאס אייניקעל פון גרויסען "ליזענסקער" וועט אויך זיין אמאל א גרויסער איד. א גרויסער איד איז ער טאקע געווארען, נור נישט לויט זייער באגריף ווי מיר וועלען אין דעם ארטיקעל שפעטער לעזען.

צו זיבען יאהר האט דאס יונגל, משה, שוין געלערענט גמרא און צו 10 יאהר האט ער שוין **געזאגט א פשט'ל און אלע האבען עדות געזאגט אז דא וואקסט א נייער "ליזענסקער".** אבער הערט זיינע אייגענע ווערטער —

"פלוצים איז אנגעקומען די וועלט מלחמה, די פאמיליע האט געמוזט עוקר זיין נאך אונגארן.

אויך דארטען האבען אונז די חסידים געפונען. אלטע און נייע. און מ'האט געפיהרט גוט אידישקייט אויף וואס די וועלט שטייט. מ'האט געפראוועט טישען. מ'האט געמאכט הויות. מ'האט געהאפט שריים. מ'האט געברענגט קוויטלעך מיט פדיונים, אז אנדערע רביים און חסידים האבען אונז פשוט מקנא געווען. פלוצים האט זיך אבער אונז דער הימעל פארוואלקענט און די זון איז אונז אין מיטען העלען טאג ליידער אונטערגעגאנגען. מיין פאטער איז נפטר געווארען. . . . נאך שלושים האבען זיך אלע גע'סוד'ט אז איך זאל ווערען דער ממלא מקומו, אבער ווייל איך בין נאך דאמאלס געווען צו־יונג דערצו האט מען מיך געראטהען אז איך זאל אפאר יאהר זיין אין דער ישיבה ביז די צייט וועט קומען . . .

דארט אין דער ישיבה האבען זיך אבער פלוצים מיינע אויגען געעפענט און איך האב איינגעזעהן אז דאס גאנצע זויגענאנטע "גוט אידישקייט" מיט'ן גאנצען הסידיזם איז נישט מעהר ווי א גרויסע קאמעדיע, און איך האב נישט געקאנט ביי מיר פועל'ן אז איך זאל אזא קאמישע ראלע שפיעלען.

שא — זאגט קיינעם נישט אויס — איך בעט אייך... איך האב מיך באלד געזעגענט מיט מיינע שעהנע געקרייזעלטע פיאה'לעך און מיט מיין יארמעלקע, מיט מיין זיידענעם בעקישל און מיט'ן גארטעל. און אזוי בין איך מיר ווייטער געזעסען על התורה ועל העבודה.

אזוי באלד ווי מ'האט דאס אין דער היים דערהערט איז געווארען הושך אין דער שטאדט. זיי האבען דוקא געוואלט אז איך זאל אהיים קומען און ווען נישט וועט מיין פאטער, מיין זיידע און אפילו מיין עלטער זיידע, דער "ליזענסקער צדיק" גופא, מיך קומען כאטש ווארגען ביי נאכט. קיין איינער איז אבער נישט געקומען חלילה עובר זיין אויף "לא תרצח".

ויהי היום, בין איך מיט א פאר בחורים נעגאנגען אויף א שפאציר און פארבייגעגאנגען עפעס אן ארט וואס האט אויסגעזעהן ווי א בית המדרש. ס'איז געווען אסאך ספרים אין סקלאר, ליכטיג אזש א מחיה, אסאך אידען זיינען אריין און ארויס געגאנגען, זענען מיר אויך אריין געגאנגען זעהן וואסארא ארט דאס איז. דאס איז אבער גאר געווען א מיסיאן וואו מ'האט גע'דרש'ענט צו אידען וועגען די גאולה אין ישוע המשיח. דער בעל דרשן גופא איז אויך געווען א איד, און דוקא א בר סמכא. וועלכער האט באוויזען פון תנ"ך אז אלעס וואס ער זאגט איז אמת. אויף דער הייסער מינוט האב איך באלד געוואלט צוריק לויפען — איך האב אבער ניט געקאנט, א געהיימער כח האט מיך פעסט צוגעהאלטען און בין דארט געבליבען איבער דער דרשה.

דעם אמת זאגענדיג, בין איך שטארק נתפעל געווארען פון יענער דרשה. איך האב אזויוואס קיינמאל נישט געהערט פון קיין רב און פון קיין רבי'ן אין דער וועלט. עס איז געווען ווי פרישער מן פון הימעל ארונטער געפאלען, ספעציעל פאר מיין הונגעריגען הארץ און מיין דורשטיגער נשמה. ער האט מיר אויך א מתנה געגעבען דאס ספר ברית החדשה, וואס איך האב צום ערשטען מאל געזעהן און געלעזען.

איך האב מיך דורך דעם ספר'ל בעקאנט געמאכט מיט'ן גרעסטען רבי'ן פון דער וועלט, מיט ישוע המשיח, וועלכער האט מעהר נאכפאלגער ווי אלע רבי'ס מיט'ן "ליזענסקער" צוזאם. איך האב איהם נור געגעבען מיין מאגערן פדיון, מיין זינדיג הארץ און מיין ארמזעליגעם לעבען.. און ער האט מיר געגעבען ברכות, ישועות ונחמות.

מיינע צוויי ברידער, איינער א רב און דער אנדערער א געשעפטסמאן האבען מיר דוקא געוואלט שטערן אין מיין נייעם לעבען. מ'האט אויסגעטראכט אויף מיר א בלבול און מ'האט מיך ארעסטירט, גארנישט האט זיי אבער געהאלפען, איך בין געבליבען דאס אייגענטום פון ישוע המשיח און וועל דאס פארבלייבען "עד עולם".

אונזער גרויסער איד איז איצט אן אויסשטודירטער מיסיאנער און ער דרש'ענט צו אידען אין ווארשע און אומגעגענד, די בשורה טובה אין ישוע המשיח, און אויך זיי ווערען דאדורך "בני אל חי". הלואי פאר כל ישראל געזאגט.

מיר ווינשען אונזער גרויסען איד א הארציגען "יברכך ד' וישמרך".

אונזערע מיסיאנען:

ברוקלין, נ. י.
רעוו. לעאפאלד סאהן.
27 טרופ עוועניו

פילאדעלפיא, פא.
מר' הארדי בוירנען
535 ספרוס סטריט

פיטסבורג, פא.
רעוו. דזשאן סאלאמאן
1603 סענטראל עוועניו

THE SHEPHERD OF ISRAEL

PUBLISHED MONTHLY TO GIVE ISRAEL A KNOWLEDGE OF THE TRUE SHEPHERD, THE MESSIAH

רועה ישראל

א מאנאטליך בלאט צו ערקלעהרען צו ישראל דעם אמת'דיגען משיח.

JULY - AUGUST 1934

רעוו. לעאפאלד קאהן, עדיטאר

VOL. XVI. No. 11-12

תורת משה און תורת ישוע המשיח

נישט לאנג צוריק האבען מיר געפייערט דעם יום טוב שבועות, באשר די תורה איז אונז געגעבען געווארען יענעם טאג, וואס מיר אידען האלטען פאר א גרויסען כבוד — אזוי ווי מיר זאגען "אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו". אט מיט דער בחירה האלטען זיך די געהויבענע אידען, ווי למשל די רבנים און די חסידים, איבער־גליקליך, און די אנדערע אידען פיהלען זיך אזוי געהויבען לכל הפחות אום שמחת תורה — אלץ לכבוד דעם גליק און גדולה וואס גאט האט ארויפ־געלייגט אויפ'ן אידישען פאלק זיי געבענדיג די תורה.

ווען מיר אנאליזירען דעם ענין פון דער תורה געפינען מיר אבער אז דאס איז א גאנץ קנאפער גליק פאר'ן איד. מיר געפינען אין דער אידישער היסטאריע גרויסע אומגליקען וואס זענען בעפאלען אידען אלס רעזולטאט פון קבלת התורה. באלד נאך מתן תורה איז געקומען אויף אידען די גרויסע שטראף פאר'ן חטא העגל. מיר באהויפטען גאר אז די זינד פון עגל אין דער מדבר איז נישט געווען דאס ערשטע מאל וואס אידען זענען בעגאנגען זיי האבען דאס אודאי נאך געטהון אין מצרים וואו זיי האבען זיך אבגעלערענט צו דיענען צו אן עגל, דאך האט זיי גאט נישט געשטראפט בעפאר פאר אזא זינד ווייל זיי האבען דאמאלס נאך נישט געהאט די תורה עס זאל זיי דאס פארביעטען צו טהון.

דאן געפינען מיר אין ספר שופטים מעהרערע מאל ווי דאס פאלק האט פארלאזען זייער גאט און זענען נאכגעגאנגען אנדערע געטער האט זיך גאטס גרימצארן אנגעצונדען און ער האט זיי איבערגע־געבען אין די הענד פון די שונאים, וואו זיי האבען זיך נור געקעהרט איז גאטס האנד געגען זיי געווען צום בייזען. דיזעלבע פאסירונג געפינען מיר נאכ־אמאל און ווידער אמאל אלץ ווייל זיי האבען נישט מקיים געווען וואס די תורה זאגט אז "לא יהיה לך אלהים אחרים על פני".

אזאלכע ביישפילען געפינען מיר נישט נור אין ספר שופטים זאנדערן דורכאויס אין דער גאנצער געשיכטע לויט ווי מיר געפינען אין די נביאים און אין כתובים. פאר א י י ן עבירה וואס איז בע־גאנגען געווארען פון שבט בנימין אין גבעה, מיט דעם פלגש פון איש לוי, זענען אויסגע'הרג'עט געווארען איבער הונדערט טויזענט אידען פון ישראל און פון בנימין. (שופטים קאפיטלעך י"ט און כ') כמעט דער גאנצער שבט בנימין איז געבליבען אהן א פרוי. אט דאס איז אויך געווען דאס רעזולטאט פון נישט אבהיטען די תורה.

נאך א ביישפיעל: אין שמואל ב', קאפיטעל כ' לייענען מיר אז גאטס צארן איז געקומען אויף אידען —פארוואס און פארוועו זאגט מען אונז דארט נישט —נור כדי צו ווייסען די אורזאך פון גאטס צארן לייענען מיר אין קאפיטעל י"ט פון דער טרויריגער געשיכטע פון אבשלום וועלכער האט געמאכט אן אויפשטאנד (רעוואלוציע) געגען זיין אייגענעם פאטער דוד, דער מלך פון ישראל, וועלכען דאס גאנצע פאלק האט אזוי שטארק געליעבט. ער האט עס נעמליך געטון מיט שקרים און מיט חנופה. ער האט זיך אנידערגעשטעלט נעבען דעם קעניגליכען פאלאץ און באגעגענט אלע די וואס זענען געקומען צו דוד המלך מיט זייערע בקשות, און ער האט צו יעדען געזאגט: אז ווען ער, אבשלום, זאל זיין דער מלך וואלט קיינער נישט געהאט קיין שום קלאגען, ער וואלט יעדען נור טובות געטון. דערצו האט ער יעדען אויך א קוש געגעבען. די פאלגע איז געווען אז אלע אידען האבען זיך געלאזט איבעררעדען פון אבשלום און האבען איהם נאכגעפאלגט אין דער מלחמה געגען זיין פאטער דוד. זיי וואלטען גע־דארפט גוט געדענקען אז די תורה זאגט אז "כבד את אביך . . " און נישט געהן מיט אבשלום געגען זיין אייגענעם פאטער דוד.

עס ־רעגט זיך, האבען זיי דען נישט געוואוסט וואס די תורה זאגט: אז א בן סורר ומורה זאל גע־שטייניגט ווערען און אודאי נישט איהם נאך מיט־העלפען אין דער שרעקליכער גרויסער עבירה געגען זיין פאטער? די אנטווארט איז: אז זיי האבען טאקע דאס יא געוואוסט נור — אזוי האבען זיי געוואלט.

דאס איז פונקט אזוי ווי מיר געפינען אין ירמיה ה, 31: "הנביאים נבאו בשקר והכהנים ירדו על ידיהם ועמי אהבו כן". ד"ה, אזוי וויל מיין פאלק און אזוי ליעבען זיי.

דערפאר קאנען מיר שוין לייכט פארשטעהן פאר־וואס גאט האט געלאזט אויפברענען זיין צארן איבער אידען אין שמואל ב, כ"ד, דאס איז געווען פאר דער זינד וואס זיי האבען געהאלפען אבשלום'ן צו באגעהן געגען "כבד את אביך" וואס די תורה האט געבאטען.

פון די אויביגע ציטאטען און פיעלע אנדערע וואס דאס פלאץ ערלויבט אונז דא נישט אלע צו ציטירען, זעהען מיר אז אידען האבען קיינמאל נישט גע־האלטען די תורה נייערט זיי האבען תמיד צובראכען און עובר געווען אויף גאטס געזעץ.

דא שטעלט זיך אבער די פראגע: צו וואס האט גאט געגעבען אידען א תורה וויסענדיג אין פאראויס אז זיי וועלען זי נישט האלטען? די אנטווארט געפינען מיר אין דער תורה פון ישוע המשיח (ברית חדשה) אין דעם גאלאטער בריעף קאפיטל ג. מיר קאנען דאס ערקלערען אזוי ווי פאלגט:

"די תורה איז טאקע הייליג, זי איז געקומען פון גאט גופא. ער האט אבער די תורה אונז נישט געגעבען מיט דער כונה אז מיר וועלען דאס האלטען, ער האט אין דער תורה אונז געגעבען א סטאנדארדע דורך וועלכע מיר זאלען קענען האבען געמיינשאפט מיט גאט, נעמליך: "דו זאלסט ליעבען גאט מיט אלעם וואס דו האסט. דו זאלסט ליעבען דיין שכן ווי זיך זעלבסט". מיר נעמען דיעזע צוויי מצוות נור אלס א ביישפיעל. מיר פרעגען דא, איז דען אמאל געווען איין איינציגער איד אין דער וועלט וואס האט דאס געקענט האלטען? ניין, קיינמאל נישט, דאס איז אבער געגעבען געווארען אונז צו ציינגען די סטאנדארדע פון גאט, אז ווען מיר ווילען האבען מיט גאט ב"ה חברותא און געמיינשאפט מוזען מיר האלטען דיעזע מצוות. קומט במילא אוים, אז דאס געזעץ פון דער הייליגער תורה איז נור בלויז א מלמד, א פשוט'ער לעהרער, אונז צו לערנען אז מיר קאנען באין אופן נישט נאכקומען יענע סטאנדארדע פון גאט. איי מיר ווילען דאך יא האבען געמיינשאפט מיט גאט, און גאט וויל דאך אודאי און אודאי האבען מיט אונז געמיינשאפט, טא וויאזוי איז עס אבער פארט מעגליך?

האט דער אב הרחמן געהאט א פלאן וויאזוי דאס אויסצופיהרען. ער האט אונז נעמליך געגעבען דעם הייליגען משיח, דעם בן אלהים, אז ער זאל אונז ברייננגען אין געמיינשאפט מיט דער הייליגקייט פון גאט. דער הייליגער משיח האט איינגע'טענה'ט מיט גאט נאך אידער ער איז געקומען אין דער וועלט אלס מענש, זאגענדיג: ווילסטו חלילה פאר־ניכטען דאס פאלק ישראל פאר זייערע זינד, נישט קענענדיג האלטען דיין תורה? זאלען זיי דערפאר תמיד בלייבען אונטער דעם "ארור אשר לא יקום את דברי התורה הזאת לעשות אותם"? (דברים כ"ז, 26) האט דער הייליגער משיח פארגעשלאגען אז ער וויל ווערען א מענש צווישען מענשען און זיך מקריב צו זיין פאר זיי, אויף זיך נעמען דעם ארור און זאל דאס פאלק גערעטעט ווערען.

גאט ב"ה וואס ווייסט אלע עתידות האט דרויף מסכים געווען און דער משיח איז געקומען אין פורם

Published Monthly, except bi-monthly during July and August by the American Board of Missions to the Jews, 27 Throop Ave., Brooklyn, N. Y.
Entered as second class matter April 14, 1922, at the Post Office at Brooklyn, N. Y., Under the Act of March 1,